

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja konnakommellukset
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

LUKU 3

KAIKKI OLI TÄYDELLISTÄ

Ystävykset käpertyivät Kalmon sängylle katso-
maan elokuvaa nimeltä *Kelpo-Konna: Konna-
maista menoa*, ja sillä välin Kalmon vanhem-
mat hoitivat Vinskiä olohuoneessa. Mutta oli
vaikea nauttia elokuvasta, kun Vinskin äänek-
kää kiljahdukset kaikuivat koko lautan halki.
Tuonia leijui huoneeseen ärtyisä vauva sylis-
sään ja näytti itsekkin aika ahdistuneelta. Vinski
ojensi kätensä vaativasti kohti Ameliää.

”Hän taitaa haluta isosiskonsa seuraa”, Tuo-
nia sanoi. ”Hän kieri roskikseen ja sotki itsensä
kokonaan illallisen tähteisiin, joten panin

hänen vaatteensa pyykkiin ja puin hänelle yhden Kalmon vanhoista rupikonnapotkukupuvuista... toivottavasti se ei haittaa.”

”Kiitos, rouva Niittomies”, Amelia sanoi ja otti jokeltelevan vampyyrivauvan vastaan. Heti kun Vinski pääsi Amelian syliin, hän lakkasi itkemästä ja yritti syödä Amelian tukkaa. Amelia mulkaisi häntä kulmat kurtussa ja sanoi: ”Vinski Kulmuri, sinun pitää *oikeasti* pysyä hiljaa, kun me katsomme tätä elokuvaa.”

Vinski kiljahti iloisesti vastaukseksi, ja hänen vasemmasta sieraimestaan pulpahti hitaasti räkäkupla.

”Ehkä tämä viihdyttää häntä”, Kalmo sanoi ja antoi Vinsille Kelpo-Konnaa esittävän lellin. Vinski alkoi heti järsiä lellin päätä.

”Voi ei, Vinski, älä –” Amelia vastusteli, mutta Kalmo heilautti kättään.

”Ei se mitään”, Kalmo sanoi. ”Hän voi pitää sen jos haluaa... minulla on kaksi tuollaista.”

”Kiitos, Kalmo”, Amelia sanoi.

He käynnistivät elokuvan, mutta Vinski vingahti innoissaan joka kerta kun Kelpo-Konna vilahti ruudulla, ja niin tapahtui joka kohtauksessa. Vinski osoitteli vuoroin leluaan, vuoroin televisiota ja äänteli aina vain kovempaa.

”Hys, Vinski, kyllä se on Kelpo-Konna... mutta sinun pitää olla hiljaa”, Amelia sanoi epätoivoisena. Mutta sitten Vinski oksensi KAIKKIALLE. Elokuva piti keskeyttää.

”MITÄ JOS ME LUETAAN SEN SIJAAN SARJIKSIA?” Floora ehdotti.

Kun ystävykset lukivat vuorotellen Kelpo-Konna-sarjakuvaa, Vinski tarttui sivuihin ja repi niitä.

”Älä viitsi, Vinski, sinä pilaat *kaiken!*” Amelia huusi. Vampyyrivauvan silmät levisivät suuriksi ja tulvahtivat täyteen kyyneliä.

”Ei, ei, älä ala itkeä”, Amelia aneli. Mutta oli liian myöhäistä. Vinskin ulvonta sai ikkunat

tärisemään ja koko lautan keinumaan.

”MUN TÄRYKALVO TAISI JUST POKSAHTAA...” Floora sanoi ja peitti korvansa isoilla, karvaisilla tassuillaan.

”Hiukseni menevät säkkärälle tässä metelissä!” Tangine huudahti.

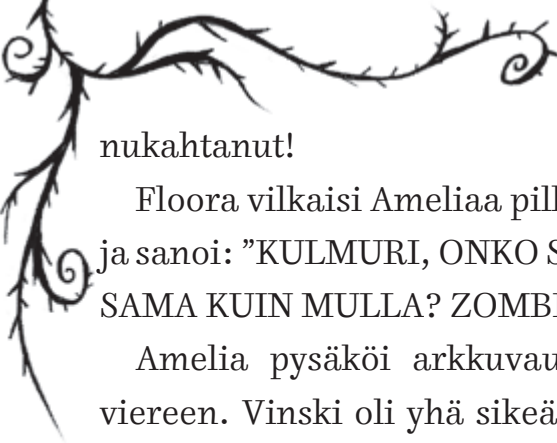
”Mennään kävelylle”, Kalmo ehdotti. ”Raitis yöilma voisi tehdä kaikille hyvää.”

”Se tekee erityisen hyvää nenän ihohuokosille”, sanoi Tangine, joka oli sivellyt kasvoilleen voidetta joka välissä.

Kun pehmoiseen rupikonnapotkupukuun puettu Vinski oli peitelty mukavasti arkkuvau-nuihin, Amelia ja hänen ystävänsä suuntasivat kohti Kivettyneen metsän usvapyörteitä. Niit-tomiesten lautta oli telakoitu Styks-joen ran-nalle ihanan synkässä osassa metsää. Täysikuu kumotti puiden lomasta, kun ystävykset asteli-vat eteenpäin kuolleiden lehtien rapistessa heidän jaloissaan.

Oli hyvin rauhallista. Sitten Amelia tajusi jotakin. Vinski ei itkenyt. Vauva oli vihdoin

A decorative black ink illustration of a vine with leaves and berries, extending from the top left corner of the page.

nukahtanut!

Floora vilkaisi Ameliää pilke silmäkulmassa ja sanoi: ”KULMURI, ONKO SULLA MIELESSÄ SAMA KUIN MULLA? ZOMBIHIPAAAA!”

Amelia pysäköi arkkuvaunut erään puun viereen. Vinski oli yhä sikeässä unessa ja puristi uutta Kelpo-Konna-leluaan. Vihdoin Amelia voisi pitää hauskaa ilman pikkuveljeä! Hetkeä myöhemmin ystävykset ja Pursku juoksentelivat ympäriinsä leikkien hurjaa zombihippaa. Siinä piti etsiä zombeja ja läpsäistä niille ylävitonen iskemättä niiltä kuitenkaan raajoja irti. Jokaisesta irronneesta raajasta menetti pisteen. Amelia pysähtyi hetkeksi taasaamaan hengitystään ja nauttimaan raittiista yöilmasta. Ensimmäistä kertaa sinä yönä hän tunsu olonsa rentoutuneeksi. Nyt hän saattoi keskittyä vain parhaisiin ystäviinsä. Kaikki oli *täydellistä*!

Mutta sitten Kalmon kuolonluuri alkoi

surista. ”Voi eeeeei, ei kai vain ilmoitusta liiskaantuneesta rupikonnasta... Ei nyt, kun on syntymäyöni”, Kalmo vaikersi ja otti puhelimen taskustaan. ”Ai, joku *soittaa* minulle”, hän sanoi hämmentyneenä. ”Sellaista ei tapahdu juuri koskaan...”

”Öh, haloo?” Kalmo sanoi. ”Ai, hei veiritär, tai siis rouva Kepsanheikka... Öh, hetkinen... Amelia, äitisi soittaa.” Kalmo ojensi puhelimen Amelialle. ”Miksen IKINÄ saa hänen nimeään oikein?” hän mutisi.

”Hei, äiti”, Amelia sanoi.
”Miten voit?”

”Olo on kuin etanalla suolavedessä, synkeimpäni”, kreivitär kähisi. ”Isäsi ja Huu ovat kuitenkin jo parantumaan päin. Toivottavasti sinulla on hauskaa

ystäviesi kanssa.”

”Nyt on”, Amelia sanoi iloisesti. Pursku vingahti kerran ja heilutteli varttaan puolelta toiselle. ”Pursku lähettää terveisiä!”

”Kiltti pikku kurpitsa”, kreivitär Hepsankeikka sanoi. ”Entä Vinski?”

”Vinski voi hyvin”, Amelia sanoi ja asteli arkkuvaunujen luo.

Mutta Vinskin vaunut olivat tyhjä.

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja konnakommellukset
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä